

Jaume Coll Mariné (Muntanyola, 1989) ha publicat *Quanta aigua clara als ulls de la veïna* (Edicions de 1984, 2014), la plaquette *La gata groga* (Els Papers Díscols, 2014) i *Un arbre molt alt* (Ed. 62, 2018; premi Ausiàs March de Gandia). Ha fet Filosofia (UB) i prepara un treball de doctorat sobre Segimon Serrallonga (UVic). És baixista i contrabaixista del grup Obeses.

LES VAQUES

Si de cop mires pels ulls
i mires lluny enllà de casa
i veus la Plana, els Pirineus
i allà dalt, just al davant,

l'església aquesta que està sola,
tanca'ls de cop, amaga-ho tot,
veuràs la Plana, els Pirineus
i davant teu, l'església, sola,

i les vaques que van fent,
que si passes fan que et miren
i diuen «què?» i tu «doncs mira»
(ajups el cap, elles les banyes);

i, els vedells, que tant els carda,
ho tenen fet, que ni xumar,
res no se'n va, res no s'acaba,
que avui fa vent, també per dins,

i va durant això de viure.

De *Quanta aigua clara al ulls de la veïna* (Ed. de 1984, 2014)

LES GUINEUS

Més blau, potser, que aquesta nit;
més blau, potser, que l'auditori
d'aquesta nit, sense que mori,
encara, el bosc dins el seu crit,

el llapis gris a l'escriptori,
el verd blavós, mig embogit,
i que es marfon amb el neguit
que és el del beix damunt l'ivori.

Jaume Coll Mariné

Més blau, més fosc que l'esclafit
que fa l'olor d'una guineu
que mor entre esbarzers, que veu,

morint, al fons d'un mar arbori,
un ull, la llum, i és un brunzit;
més blau, més fosc que el que hem escrit,

el cos d'una guineu,
caient, sempre vermell, sempre irrisori,
damunt el bosc de bronze de la nit.

De La gata groga (Els Papers Díscols, 2014)

CAVALLS BLAUS

Eren les set i van baixar fins a davant de casa,
enormes i marrons i amb la crinera rossa,
baixaven entre els gossos sota la llum marró del vespre
i els gossos els bordaven, i caminaven

tranquils i esbufegant, marrons, i a poc a poc,
movent, de tant en tant, el cap amb força,
movent la cua amb força i caminant molt lents;
i els cridava que «va!», que se'n tornessin,

que «va!», i se n'anaven, camí amunt, «amunt!...»,
i abaixaven el cap, menjaven una mica
i avançaven, després de mirar enrere,
tranquils i esbufegant i amanyagant el vespre;

i la nit que se'ls enduia sota el mirall del vespre,
blaus i marrons, mirant enrere,
enormes i marrons i amb la crinera blava,
tranquils i esbufegant i amb la crinera blava,

menys un, més lent, més blau i gros que els altres,
que vigilava com marxaven, camí amunt,
que vigilava com marxava, «va!»,
tranquil i esbufegant, amunt, i endins de casa.

D'Un arbre molt alt (Ed. 62, 2018)

Jaume Coll Mariné

VERDAGUER

Vaig sentir un rossinyol que cantava dins del bosc,
i caminava i a vegades el sentia més fort i a vegades més fluix,
i quan em semblava que m'hi acostava i el tenia damunt meu
i només havia d'alçar el cap per veure'l
o d'allargar la mà per agafar-lo, que els arbres
i les plantes i muntanyes es feien grans
i tot era net i brillava amb una llum molt clara i natural,
ell callava un moment de dins els esbarzers o a dalt
d'un auró jove, i era petit tot el que veia;
i caminava més, i el sentia un altre cop,
però més lluny. I jo li seguia les cançons
de cada dia i cada nit, i ho vaig fer
durant molt temps, fins que en vaig aprendre algunes,
però cantades malament. Llavors, quan marxava del bosc,
i caminava pels carrers d'alguns pobles i ciutats
que no em sabia, me les deia per dins o en veu molt baixa,
o me'n feia de noves, per més tard. I només
hi vaig tornar de tant en tant, en aquell bosc,
per sentir com es refeia tot sencer amb el cant
d'un rossinyol, i per menjar, quan era estiu,
algunes mores, d'aquelles dolces i brillants.

D'Un arbre molt alt (Ed. 62, 2018)